

Rohmer i les fonts del coneixement

Hi ha en els contes cinematogràfics d'Eric Rohmer l'encert de trobar una fórmula contemporània per a la tradició de la faula moral. Observador infatigable de la psicologia i el comportament dels individus i les generacions, disposa de la virtut tant de distanciar-se i mostrar-nos la intrahistòria d'una societat en què sovint reconeixem les nostres contradiccions i els nostres anhels, com de deixar-nos clar en quins paràmetres de simpatia als personatges i en quines opcions s'instal·la. I, en les actituds de fons, retrobem aquesta ambivalència que va des de l'escepticisme mitigat per una amable ironia, fins a les afirmacions vitals. Poques, sí, però clares i definitives.

No és estrany que en el darrer film, *Conte de printemps*, topem –i deixem de banda altres hàbils reflexions com la de la difícil primavera a ciutat, el concepte vital d'ordre o la necessitat de fabular per sobreviure– amb un tema tan marginat com el de la font de coneixement. En aquest sentit el duet Eve-Jeanne resulta

d'una gran eficàcia expressiva. La primera, jove, extravertidament bella i arrogant, representa el dinamisme d'una llicenciada en lletres que ha passat a la banda dels *executius* de la cultura mitjançant el treball en premsa i editorials. La segona, d'una joventut madura, d'una bellesa serena i d'un sentit de la mesura corprendor, estableix un compromís amb l'ésser humà des de l'ensenyament –és professora de filosofia en un institut–, però sense cap dels tics de la mitificada generació del 68. El seu interès parteix dels fonaments purs del coneixement, segueix amb una pedagogia extremadament atenta a les necessitats vitals dels seus alumnes i acaba mostrant una nova solidaritat de la intel·ligència amb el present. L'actualitat d'aquesta actitud no rau ja en la formulació de crítiques estructurals o en els grans discursos ideològics, sinó en la capacitat de captar el relativisme i la complexitat de la societat. La seva pro-

posta es basa en la recerca de les fonts originàries del pensament per formular una sensibilitat del tot contemporània.

Per això Jeanne no entra en conflicte amb Eve quan aquesta li diu que no és lletja i beneïda com pensava que eren tots els professors d'institut. Simplement, Jeanne comprèn el funcionament de la vida cultural contemporània mitjançant el *marketing* i la informació, i l'esquiva elegantment tot defensant la filosofia i la tasca pedagògica com a font primera de tot coneixement.

I és que en el fris de la intel·ligent comèdia humana que significa la cinematografia de Rohmer, s'afegeix ara la valent apologia de l'ensenyament filosòfic. Bella elegia en una societat on, de reforma en reforma, s'aconseguirà a la fi relegar la filosofia a la categoria d'una opativa a triar amb les activitats tècnico-professionals.

Vicenç Llorca

